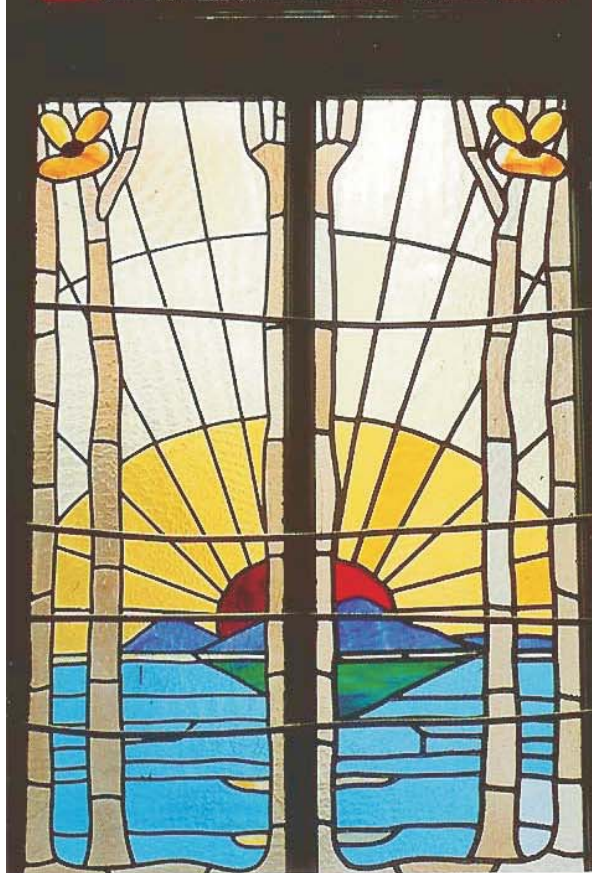
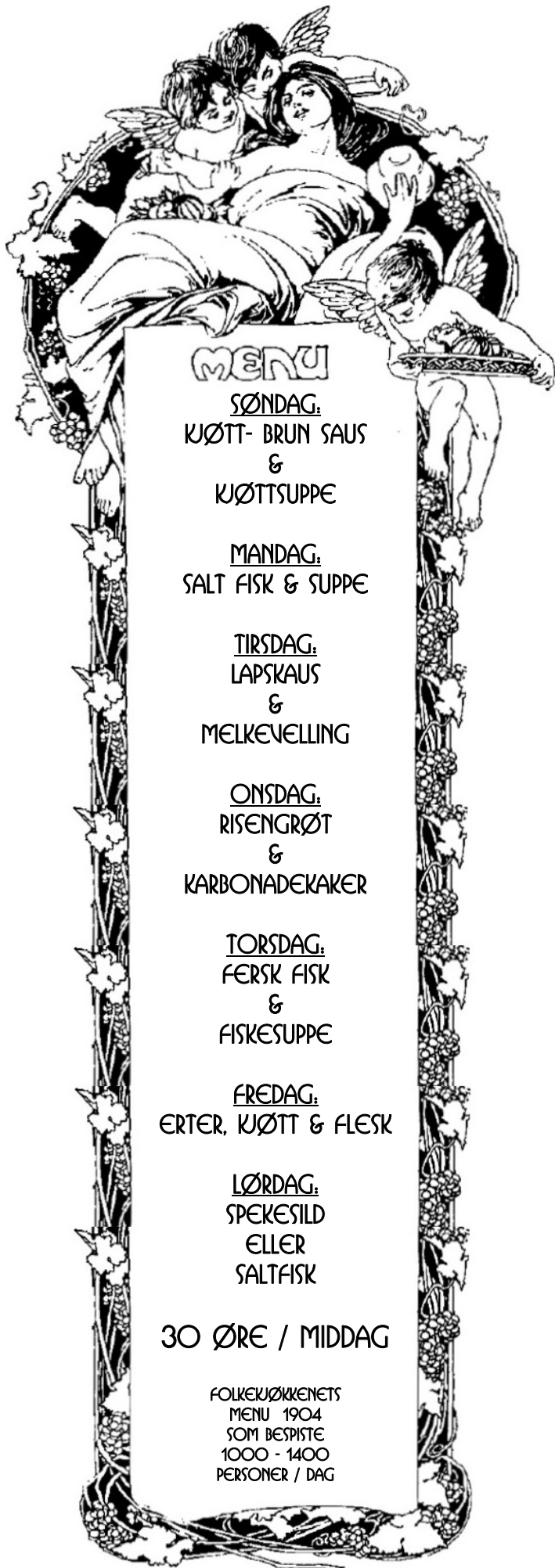

DET ÅLESUNDSKE KONSULAT
BERGEN

SANGER 2007

MENU

SØNDAG:
KJØTT- BRUN SAUS
&
KJØTTSUPPE

MANDAG:
SALT FISK & SUPPE

TIRSDAG:
LAPSKAUS
&
MELKEVELLING

ONSDAG:
RISENGRØT
&
KARBONADEKAKER

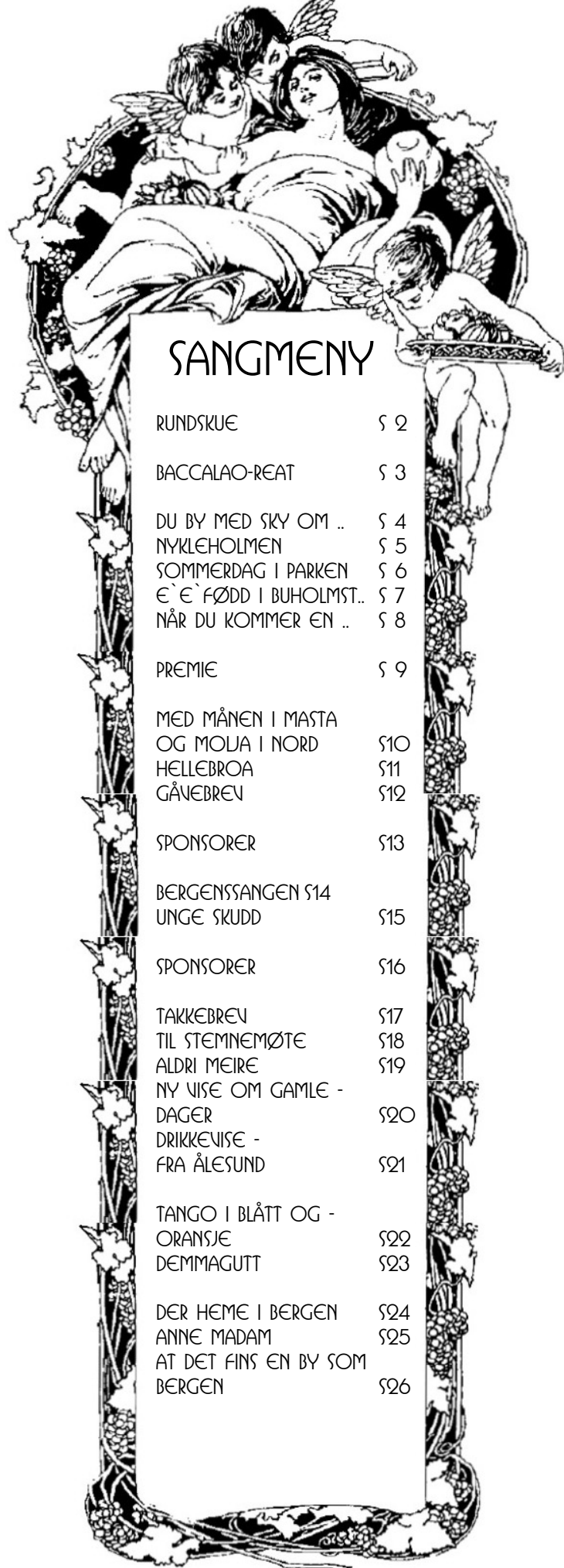
TORS DAG:
FERSK FISK
&
FISKESUPPE

FREDAG:
ERTER, KJØTT & FLESK

LØRDAG:
SPEKESILD
ELLER
SALTFISK

30 ØRE / MIDDAG

FOLKEKØKKENETS
MENU 1904
SOM BESPISTE
1000 - 1400
PERSONER / DAG

SANGMENY

RUNDSKUE	§ 2
BACCALAO-REAT	§ 3
DU BY MED SKY OM ..	§ 4
NYKLEHOLMEN	§ 5
SOMMERDAG I PARKEN	§ 6
E`E`FØDD I BUHOLMST..	§ 7
NÅR DU KOMMER EN ..	§ 8
PREMIE	§ 9
MED MÅNEN I MASTA OG MOJA I NORD	§10
HELLEBROA	§11
GÅNEBREV	§12
SPONSORER	§13
BERGENSSANGEN §14 UNGE SKUDD	§15
SPONSORER	§16
TAKKEBREV	§17
TIL STEMNEMØTE	§18
ALDRI MEIRE	§19
NY VISE OM GAMLE - DAGER	§20
DRIKKEVISE - FRA ÅLESUND	§21
TANGO I BLÅTT OG - ORANSJE	§22
DEMAGUTT	§23
DER HEME I BERGEN	§24
ANNE MADAM	§25
AT DET FINS EN BY SOM BERGEN	§26

Tekst: Jack Norwall Mel.: Bjarne Eidsvik

Jeg skal få lov i enkle ord fortelle,
hva alle vet som bor i Ålesund.
Det er det syn som møter oss fra fjelle'
en solblank sommerettermiddagsstund.
Å, var det enn en konge blant genier
han maktet ei å feste på sitt blad
de mange vakre fargesymfonier,
langt mindre jeg i dette enkle kvad.

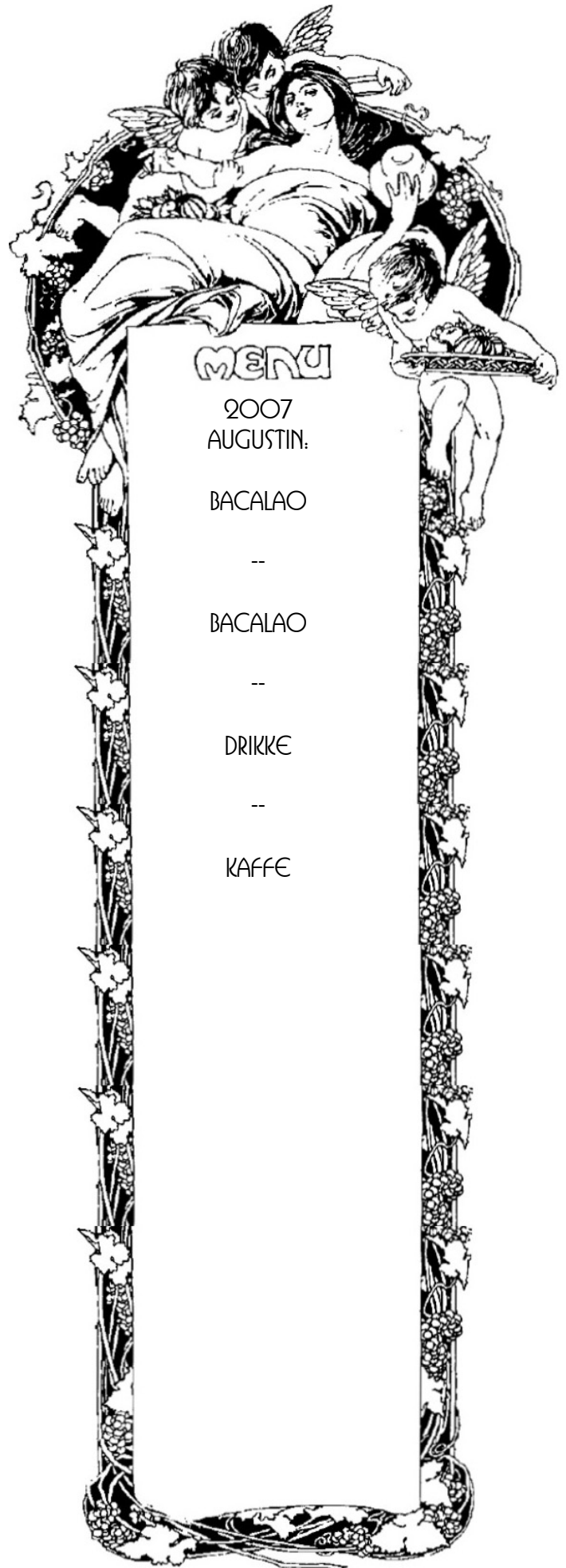
La blikket gli mot nord langsetter åsen,
der ligger Ellingsøya bar og snau.
Den rare port i nord er Oksebåsen,
og "sneglehuset" det er Valderhau' .
Langt i nordvest hver natt et øye blinker
fra Erkna fyr bak Giskes flate strand.
Og Alnesfyret svarer straks og vinker,
og titter frem bak Furkenholmens strand.

På Breisund-djupet svømmer kvite svaner,
små tåkedotter samles alle steds,
og som en hær med vimpler og med faner
de rykker frem til kamp mot Tuenes. –
Snart er det hele bilde som fortryllet,
det er ei lenger samme syn som før,
for øyer, hav og strand og fjell er hyllet
i et fantastisk gjennomsiiktig slør.

Og sære syner hildre gjennom skodden.
Jeg ser en "hval", en mektig kjempekropp.
Og dyrets hale det er Slinning-odden,
og hodet er vår egen Sukkertopp.
Mens solens sverd slår bresjer gjennom tåken,
se Hessafjorden smiler blank og trygg,
og frem av sløret dukker Langevågen,
og dunkelt skimtes Sulas brede rygg.

Slik kan du stå og følge fjord og fjære,
og falle hen i tyst andektighet.
Der, langt i syd i disig atmosfære
står Sunnmørs alpers tause majestet.
Ja, fjell ved fjell med fype, mørke furer,
og tind ved tind så langt ditt blikk kan nå,
inntil de siste svake fjell-konturer
blir visket ut mot himlens bleke blå..

Kan hende vi som dagligdags kan ha de',
kan gå oss trett i denne lille krok.
Det er nok pent, men vi får lyst å blade
og se litt mer i livets billedbok.
Så drar vi ut og blander oss med andre
og glemmer kanskje byen for en stund,
men merker snart hvor tankene vil vandre
tilbake hit til gamle Ålesund.

At det finnes en by som Bergen

Denne skålsangen har alt vandret fundt så mange bord at den beskjedne forfatter(1894 – 1966) er glemt, men den underfundige, godmodige og oppriktige kjæflighetserklæring ble i sin tid avfattet av den avholdte rektor ved Kater\dralskolen.

Johan Steen.

Akk, eg har så løst te sønge litt om Bergen,
Om min kjære gamle, stolte fødeby.
Mot så Nyork e` han sagtens bare dvergen,
Her e` ingen hus så skraper oppi sky.
Men hos meg har denne byen under fjelle`
Fått en plass så han va`både rik og stor.
For i gru`nen e`det reine skjære helle`
At der finst en by så Bergen her på jord.

E har forre rundt i hele vide verden,
Har sitt Rio, Kjøbenhavn og Lissabon,
Men har aldri sitt en enda plass på ferden
Eg har likt - ja, elsket og beundret sån.
Eg har vært i Frisco og i Valpareiso,
Krosst Amerika i både syd og nord,
Reis der sjøl engang og kom igjen og sei så
Om der finst en by så Bergen her på jord.

Du ska ta en tur en aftning når det våres
Opp te Fløyen med sitt fugleperspektiv.
Eg ve`se på den så ikkje då bedåres,
Slikt et syn det såg du aldri i ditt liv.
Og når solen seiler bakom Askøfjelle`
Og forgyller land og stad fra fjell te fjord,
Må du barest ikke komme og fortelle
At der finst en by så Bergen her på jord.

Han e` storslått mellom sine fjeller høge,
Denne by har alt så ingen andre har.
Kem får solen te å skjære slik i øge
Når en gang imellom himmelen e` klar?
Når det gjelder å få regnet te å tromme
Så en flott musikk te vindens hylekor,
Då må barest ingen andre steder komme,
Då finst ingen by så Bergen her på Jord.

At bergensere, de gamle og de unge,
Lett blir stolt og kry e` næmnen ikkje rert.
At de skryter med sin altfor kjappe tunge
Av seg sjøl og av sin fødeby e` klart.
Det e` like klart så tidt de har anledning –
At de priser byen på sitt kvikke mål,
Og visst ikkje du ve` gå for stril og hedning,
E` du nødt te være med på: Bergens skål!

Bacalao – reat

(Tekst: Dag Andreassen)

(Mel.: Torskevise av Torbjørn Egner)

Det var engang en Lofot-torsk
som følte seg så ekte norsk,
fadderullandei.....

Så ble hun tatt på garn en dag,
og siden gikk det slag i slag,
fadderullandei...

for hun ble sløyd og tømt og vrengt
og flatet ut og saltet strengt,
fadderullandei....

Så bar det rett til Ålesund,
der ble hun det vi har i munn`
fadderullandei...

Kok klippfisk, løk, potet, olje`
med pepper og tomatpure`,
fadderullandei...

Slik blir en torsk – om enn så norsk –
romansk og herlig gane-morsk!
Fadderullandei....

Du by med sky om panne

(Jack Norwall)

Du by med sky om panne, jeg vil kvede deg en sang.
Jeg hilser disse steder, hvor jeg daglig har min gang.

Og faller tiden for lang,
jeg sitter stille på ditt fang
og lytter til et eventyr med Ættesaga-klang.

For brenningen som bryter om ditt bare, brede bryst
forteller meg om fedres kamp i daglig dåd og dyst.

Men stundom havblikk og tyst -
i solnedgangen klart belyst -
du stråler som en slepen diamant på Norges kyst.

Vel savner vi til tider sydens sol og fargespill.
Det e'kje ganske fritt for at her regner av og til.

Men under dråpenes sil
det spirer friskt av hegg og pil
og styrker oss i håpet om en kommende april.

Hva skal vi så med palmer og med sydens varme vær,
her er vel nok av skjønnhet over hav og fjell og skjær.

Og når mot kvelden det bær',
så tager jeg min hjertenskjær
og vandrer mellom roser under Borgundveiens trær.

Og arm i arm beundrer vi hver kjær og hjemlig plett,
og blikket blinker blankt og blått om tåka ligger tett.

Og dersom blodet blir hett
og truer sans, fornuft og vett,
står havet inn og svaler oss med salte, friske skvett.

Slik føler jeg det klarere for hver en dag som går.
Jeg merker hvor min puls i takt med byens hjerte slår.

Og når på Aksla jeg står,
og vinden pløyer i mitt hår,
en mektig lyst å favne hele Ålesund jeg får!

Men kommer noen fremmede og si'r om byen min:
"Her er for lite sol og altfor mye nordavind!"

Jeg setter hatten på snei,
og svarer: "Bare gå din vei,
for byen den er min, og den greier seg til meg!"

Anne Madam

Til Anne Madam jeg nu synge en sang,
Å hå, Anne Madam!
Og hal no i taljen, heng i på en gang.
Å hå, Anne Madam!

Vår Anne Madam var en vakker småtøs,
Å hå, Anne Madam!
Den deligste som har i Bergen gått løs
Å hå, Anne Madam!

Og Anne Madam utfor Nordnes var født.
Å hå, Anne Madam!
Da moren tok utover Vågen med fløtt
Å hå, Anne Madam!

Og Anne Madam ble en dag konfirmert,
Å hå, Anne Madam!
I Nykirkens bøker det står attestert,
Å hå, Anne Madam!

Om Anne Madam var det lenge stor rift,
Å hå, Anne Madam!
Men endelig ble hun i Sandviken gift,
Å hå, Anne Madam!

Og Anne Madam ble snart enke igjen,
Å hå, Anne Madam!
Men lenge hun sørget ei over sin venn,
Å hå, Anne Madam!

Og Anne Madam hadde kjæresten ni,
Å hå, Anne Madam!
Og trofast det var hun mot alle de ti,
Å hå, Anne Madam!

Se vinden den frisker jo opp ifra nord,
Å hå, Anne Madam!
Kom skynd dokker, gutter, no må vi ombord,
Å hå, Anne Madam!

Hurra for madamen – heng i på en gang,
Å hå, Anne Madam!
Hurra alle sammen – vær med på min sang,
Å hå, Anne Madam!

Der heme i Bergen

To av refrengene ble lansert i studentrevyen 1952,
 "Vi e halatt", og har så senere fått selskap med
 ett til – samt tre vers.
Jacob Skarstein

Eg dro ut ifra Nordnes då eg va konfirmert,
 Og eg husker det endå at eg va anterert,
 Men korhelst eg har komt har eg alltid tatt frem
 Ifra minnet et bilde uta` mitt barndomshjem:

Der heme i Bergen
 e takene rø`
 Der låg eg i voggen
 Og der vil e dø.-
 Kem andre kan sei di
 E barn a` en by
 Så freg og så freidig?
 E det rart vi e kry?

Eg har lengtet tebakere helt fra eg sa ajøss.
 Overalt har di sport meg koffor eg fo`r te sjøss.
 Og det e` jo litt løgent og et bakvendt system
 At vi "dreier om Kvarven" – og så lengter vi hem!

For heme i Bergen
 Har byen bevart
 Sitt omsøngte serpreg.
 Då e`kje det rart
 At kvert individ i
 Den byen e nødt
 Te kjenne seg tidi`
 På livveren støtt!

Eg har møtt mangan stril på vår syndige jord.
 Eg har kjøst nokken sneller overalt kor eg fo`r.
 Kuns te nevne de her gjør min sang sjikkanøs
 Mot en kjekk kjuagutt og en smekker småtøs!

For heme i Bergen
 Småtøsene har
 Goli`li`e øger
 Og munnrappe svar.
 Og selv om det reiner
 Kvert a`ent minutt
 Så sjinner det freiner
 På kver kjuagutt!

Nykleholmen

(Tekst og melodi: Hartvig Kiran)

Brenner dei ikkje brising meir
 på Nyklehoilmen som før?
 Eg høyrer om bål så mange stader,
 men berre på stranda i sør.
 Minnest då ingen Nykleholmen
 når jonsokskyminga fell,
 der vi rodde ut frå gråbergstranda
 nord om det bratte fjell?

Skuggen var lang på stranda vår,
 og jamt var morgonen sein.
 Men kvelden når sola seig i havet,
 då var det på oss ho skein.
 Og holmen som oftast låg der liten
 og grå i sin fattigmansfjord,
 vart glødande gull når jonsoksola
 strålande rann i nord.

Der tura vi jonsok natt lang
 og heldt oss eit herrens hus
 på wienerbrødsalkar frå Harald bakar
 og Breidablikks jordbærbrus.
 Mektig som Babel ruvde bålet
 og skein over sjø og land.
 Vi rodd' ikkje heim før ljose dagen,
 endå låg det og brann.

No ligg han der, holmen, grå og gkøymd
 av barn i rikare kår.
 Det svartnar av bår på søre fjorden,
 men ikkje på fjorden vår.
 Minnest då ingen, ingen lenger
 når jonsokskyminga fgell
 dei fattigbarns gleder på gråbergstranda
 nordom det bratte fjell?

Sommerdag i parken.

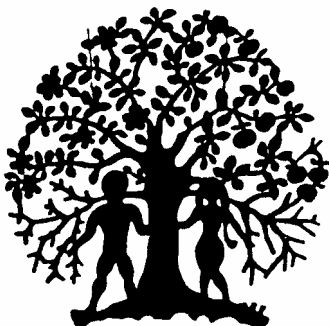
(Reinert Torgeirson 1884-1969)

Reinert Torgeirson har bl.a. skrevet guttebøkene "Lihaugguttene" og "Skaraguttene"

Dypt ved Akslas fot, der trærne kaster skygge,
ligger parken som et lunt og fredlyst sted.
Der vi søker oss litt hvile og litt hygge,
medens solen utmed havet synker ned.
Der vi ofte drev omkring på kjente stier,
og vi svermet der så mangen aftenstund,
mens et sakte nynn av somrens melodier
nådde opp til oss fra havn og fjord og sund.

Og en sommerdag med solen høyt på himlen,
medens ungeflokken tumler seg i lek,
er det hyggelig å blande seg i vrimlen,
skjønt det hender at du blir om hjertet vek.
Du sprang sjøl omkring som barn i disse
ganger,
du er også vokset opp ved Akslas fot,
og no er det som din barndoms glemte sanger
fra den glade skaren jubler deg imot.

Hvorfor dvele ved de gamle, bleke minner,
no da luften er så full av duft og lyd,
no da solen over bedd og plener skinner,
der de bugner i sin sommerlige pryde.
Du skal skal glemme det som gjør ditt sinn
bedrøvet,
du skal glemme tidens travle mas og jag.
La oss finne oss en benk innunder løvet!
Her er deilig sånn en solvarm sommerdag!

Demmagutt

(Tekst og melodi av Kenneth Løvold Rødseth)

E har stua inn bagasjen
Heile lugaren e full
E sitte oppe i baren
Og blir full
Byen e en prikk i horisonten
Og det gjør me tung til sinns
E lengta alt tilbake
Til den herligste byen som fins

Ref:

E vil nok alltid være en demmagutt
En liten Ålesundsramp til livet tar slutt
E vil nok alltid være en demmagutt
En liten Ålesundsramp til livet tar slutt
Til livet tar slutt

Borte e vel bra nok
Men hjemme det e best
For ingen andre bya
E slik en fest
Å se ut over Brosundet
Det e et nydelig syn
Men det kan nå ikkje måles
Me dem herlige jentene i byen

Ref:

E vil nok alltid være en demmagutt
En liten Ålesundsramp til livet tar slutt
E vil nok alltid være en demmagutt
En liten Ålesundsramp til livet tar slutt
Til livet tar slutt

Vers3:

Instrumentelt/solo

Ref:

E vil nok alltid være en demmagutt
En liten Ålesundsramp til livet tar slutt
E vil nok alltid være en demmagutt
En liten Ålesundsramp til livet tar slutt
Til livet tar slutt

Tango i blått og oransje

(Tekst og melodi av Kenneth Løvold Rødseth)

No e det fest på stadion
Tango i blått og oransje
Gutta spilla fotball
Dem andre ha'kkje sjans
Vi seila raskt oppover
Og kursen den e stø
Så hopp på danskebåten
For Ål'sundsdrakta skal vi blø!

Midtdel:

EVIG STOLT ORANSJE OG BLÅ
EVIG Aa F K

I Ål'sund e det tent en flamme
Som brer seg som en religion
Vi høre ikkje hjemme
I første divisjon!!
Stormen herja på tribuna
Dem holder aldri kjeft
For gutta ned på bana
Har virkelig målteft

Refr.:

Å Å AaFK
E elska dei oransje og blå
Å Å AaFK
Evig oransje og blå
Oransje og blå

Dem kalla oss for bønder
Andre for en plage og pest
Det dem ikkje skjønna
E at Ål'sund e best.
Så bli no med å synge
Syng for AaFK
Vær stolte demmagutta
Vær stolt oransje og blå!

Refr.:

Å Å AaFK
E elska dei oransje og blå
Å Å AaFK
Evig oransje og blå
Oransje og blå

E` e` fødd i Buholmstranda

(Reinert Torgeirson)

E' e' fødd i Buholmstranda
og har gått på Nørvø skole,
e' har kløve opp i Aksla
fra e, va en neve stor.
E' har rent på ski på Sula
og kan huske det va' fole
fint å ta den lange løypå
i fra varde te' fjord.

E' har bada i fra berga,
e' har rodd og måtta kave
imot nordavind og bære
gjennom skodde, grå som ull.
E' har stått og drømt ved Fløya
mens at sola seig i have
og sett valderhaug og Giske
i en glans av bare gull.

E' har gått en tur på kaia
for å møte gamle kjente.
På St. Olavs plass om kvelden
fant e' ofte tidsfordriv.
E' har sverma oppi Parken
med mi eia kjære jente,
e' har sotte der på benken
med mi arm om hennes liv.

Men no e' det lenge sia
e' va gjest i gamle gater,
og e' hørte kjente røster
stige opp fra byens grunn.
Men e' glømme ikkje Stranna
og min barndoms kamerater,
nei, e' glømme aldri Aksla
og mitt kjære Ålesund.

Når du kommer en dag.....

Tekst: Jack Norwall

Når du kommer en dag i fra nord eller syd
og får fløya på Aksla i sikte,
går det tidt gjennom hjertet en bevende fryd
ved all hjemlig lyd.
Ja, du står der på dekket og kjenner igjen,
hver en stein, hver en lyd som en barndomsvenn.
Selv de heseste skrik i fra havmåsens hals
blir en gammel og god sjømannsvals.
Under regn det er sant, men med solstreif i blant
ligger Ålesund.
Der er hjem, der er slekt,
der er festlig og kjekt
der i Ålesund.

Gjennom Skansen går veien så lett som en dans,
og du skyr verken regn eller søle,
for vi er jo så vant til å traske til vanns
fra Påske og helt til St. Hans.- -
Men på hjørnes ved Schjelderop du stanser med ett
ved et syn som du ofte i drømmer har sett.
Ja, hun svever av sted i sin flørlette drakt
som en fè i tre fjerdedels takt!
Hva er flickornas stad
i en høyere grad
enn vårt Ålesund.
Du kan velge og vrake
og få deg en make
i Ålesund.

Men når Valderhaugfjorden er blank som et speil, og
det blinker i ruter på Giske,
siger lystseiler-flåten av sted som en snegl med døsig, e,
snøkvite seil. -
Ja, en kveldsstund på fjorden når solen går ned,
tar jeg piken og trekkspill og kaffikjel med.
Og det går som et nynn gjennom holmenes strå
mens vi gynger på bøljan den blå:
Jeg vil aldri herfra,
her er alt jeg vil ha
her i Ålesund!
Jeg vil bygge og bo,
selv i kulde og sno,
her i Ålesund

Drikkeviser fra Ålesund

Av ukjent opprinnelse
(Mel.: "Trink, trink, Bruderlein. Trink")

Dram, dram, hollender`n har dram.
Geneveren får vi fra ham.
Øl, øl tjekkeren vel.
Strupe og tørst har vi selv.
Og sier man det at vi kikker i
Glassene, svarer vi: Well,
Hver gang vi drikker, så drikker vi
På fiskets og sjøfartens held.

Vin, vin, - fransosen har vin,
Så fyldig, så sterk og så fin.
Punsj, punsj, har svenskeren vel.
Glass og humør har vi selv.
Kjøpmannen sitter så sikker i
Sin sjøbod, sitt hus og sitt stell.
Så gjester vi ham, og så drikker vi
På fiskets og sjøfartens held.

Mynt, mynt, spanjolen har mynt.
Om fisken vår ber han så tynt.
Han, han faster og tror.
Men vi lever bedre her nord.
La de små katolikker i
Spanien få plage seg selv.
Her opp i Ålesund drikker vi
På fiskets og sjøfartens held.

Fisk, fisk, vi selger vår fisk,
Står bak vår pult og vår disk.
Strev, strev, - dagen så lang.
Aftenen kortes med sang.
Ta, kjære broder, så nikker vi,
Glad til hver arbeidsslitt trell,
For fiskets og sjøfarten drikker vi,
Men først og fremst: Skål for oss selv!

Ny vise om gamle dager

(Hartvig Kiran)

Ei skå-ål! Ei skå-ål!
for alt av godt i frå gamal tid!
for alt med god smak og styrke i!
for alt som gjer eg blir god og blid!
Skål! Skål! Skål!

Ei skå-ål! Ei skå-ål!
for bonde, bymann og stril og døl!
for han som brygga det første øl!
la gå, la gå at han drakk det sjøl!
Skål! Skål! Skål!

Ei skå-ål! Ei skå-ål!
for kvar ein vert som gir øl på borg
så godtfolk dansar på tun og torg
og enkelgløymer si unge sorg!
Skål! Skål! Skål!

Ei skå-ål! Ei skå-ål!
for ho som ventar i nattleg sus
og lyer vart etter steg i grus
og snart skal halde eit herrens hus!
Skål! Skål! Skål!

Ei skå-ål! Ei skå-ål!
for stjerne over den vide verd!
for dei som glimtar i glaset her!
og dei du ser, men som ikkje er!
Skål! Skål! Skål!

Ei skå-ål! Ei skå-ål!
for beste drykken som gudar gav!
for glansen lånt av det store hav:
det kvite skum og det gule rav!
Skål! Skål! Skål!

Ei skå-ål! Ei skå-ål!
for hav og stjerner og alt som gror!
for deg, god søster, og deg, god bror!
for alt av godt på vår gode jord
Skål! Skål! Skål!

Med månen i masta og Moljå i nord

(Tekst: Jørgen Olav Flatmark Melodi: Kjell Kipperberg)

Tenk å ligge ved Aspå en midtsommerveld
når det glitrer av sol over fjorden.
Og det synger i lufta fra måse og tjeld
og i bunnen av båten der ligg' en makrell
og spreller så sakte med sporden.
Ja, med månen i masta og med Moljå i nord
e det det samme, det samme kor i verda e bor.

E lar blikket mitt gli over byens profil
ifra Pila til Emblem der inne.
Heile byen e bada i sommerens smil
og e si' til me sjøl og heilt uten tvil:
Bedre plass kan du neggu' kje finne.
Og med månen i masta og med Moljå i nord
e det det samme, det samme kor i verda e bor.

I fra Skjerva der hører e latter og skrål,
ut fra Skutvika stevner ei skute,
og med Piren der ligger en båt med sin trål.
Inn på Bollaren der bygger ungane bål
og fra Hatlane blinker ei rute.
Men med månen i masta og med Moljå i nord
e det det samme, det samme kor i verda e bor.

Men når fjorden den står i et eineste rokk,
og sørvesten den spiller toccata,
da rever e storseil, da firer e fokk
for sjøl måsane skriker at no e det nok,
når taksteinen fyker i gata.
Men med månen i masta og med moljå i nord
e det det samme, det samme kor i verda e bor.

Aldri meir

(Hartvig Kiran)

No har eg venta her nok, eg står så stiv som ein stokk
og er så frosen og så trøytt at tåra renn.
Men aldri om du må tru eg står og gret fordi du
er likså lite til å tru som andre menn.
Kven kunne trutt du var slik,
men støtt var mannen seg lik
ifrå kong Salomon til siste konfirmant.
Og den som takkar er eg at du er ikkje for meg
for sa eg anna var det lygn og ikkje sant.
Aldri meire, aldri meire skal du sjå meg stå ved
nattetid og vente på din veg.
Aldri meire skal du få å seie på meg at eg går ikring og
gjeter dine steg.
Reis i frå meg!
Kven som vil kan gjerne få deg!
Den som bryr seg blanke sytten det er eg.
Aldri meire vil eg høyre eller sjå deg,
du må aldri tru at eg
er glad i deg!

I morgon kjem du vel radt og skal ha ringen din att, og
ver så god når du vil vera slik ein knøl.
For demed skil det meg eitt, om han for alt det eg veit,
er likså gullforgylt og falsk som du er sjøl.
Men om du kjem til mi dør
i kveld og plystrer som før,
eg svarar ikkje, du er ute or mitt sinn.
Og let eg opp om ei rid, så er det berre fordi
eg trur det kanskje er ein annan som vil inn.
Aldri meire, aldri meire skal du sjå meg stå ved
nattetid og vente på din veg.
Aldri meire skal du få å seie på meg at eg går ikring og
gjeter dine steg.
Reis i frå meg!
Kven som vil kan gjerne få deg!
Den som bryr seg blanke sytten det er eg.
Aldri meire skal min inste tanke nå deg,
og fortelja deg kor glad eg
er i deg!

Til stemnemøte

(Hartvig Kiran)

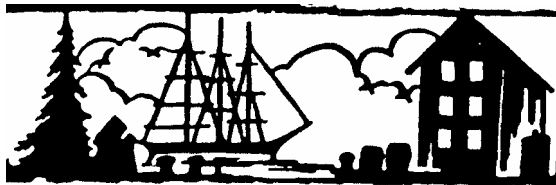
Vi har klappa inn til kaia der vi sneik ikring og snika
etter kandis og rosiner då eg var ein liten gut.
Eg har helsa på dei heime og på folket inn i Vika,
og no står eg her i jänkislipset klar til å gå ut.

For i kveld skal ordet seiast, det er inga tid å tape,
og no treng ho ikkje lenger spørja mor si vil eg tru.
For her står eg som ein mann som har sett meir enn
Moljegapet, eg er ingen tynnetrillar på ei skitten
sildebu.

Skulle hyra til ein dekksgut falle mor di tungt å svelgja,
jesteminnit, pritti lessi, det var many months ago. For
no står eg her som jungmann, og dertil kan eg fortelja
at til våren er eg lettmatros og tener nok til to.

Ja, i kveld skal ordet seiast når dei klåre stjerne blinkar.
Så er allting skværa opp når eg legg ut med "Ocean
King"
Og på Skansekaia står du og den velse handa vinkar
med en kinasilkes lommeduk og glitret i en ring.

Klokka åtte skal vi møtast under lykta ut med brua
men eg har eit lite ærend som kan hefte meg eit grand
Eg skal ned og fikse trynet på han Anton ned på bua
og når det er vel gjort unna skal eg koma, Mariann

Hellebroa

(Tekst: Jørgen Olav Flatmark Melodi: Kjell Kipperberg)

E ha reist rundt i verda fra syd og til nord,
e har sett mykje meir enn dei fleste.
Men av alle slags stessa på dinne vår jord
e nok Ålesund by av dei beste.
E har stått så aleine på Den Røde Plass,
ingen kjente å se på Picadilly,
like ensom e va i Versailles palass,
bare ett sted kor folk hilste villig:
Refreng:
Hellebroa, Hellebroa
du e Ålesund bys Golden Gate, ålreit!

E har sett sola synke bak bro'n over Kwai,
alle trærne på Unter den Linden.
Men det blir bare blåbær mot syttende mai
når alle flagga dei vaia i vinden.
Ka har London å by på så vi ikkje har?
Ka e Nilen og Niagarastupet?
Ke e Bosporusstredet og et Gibraltar
mot ei kveldsstund ned på Naftadjupet?
Refreng:

Mange sukk e blitt sukka på Sukkenes Bro
av en kar så va' lei a' å vente.
Men flere stønn e blitt stønna på vår Hellebro
av to mannfolk som sloss om ei jente.
Ka slags bragd e å krysse Den Engelske Kanal
mot å svømme fra Molja til Piren?
Det var litt a' en stordåd, heilt fenomenal:
Tenk å bade i den eleksiren!
Refreng:

Ned i Afrikas ørken der har dei de' skjønt,
me' oasa kor drommedara kvila.
Men hos oss e de' asfalt og fint lite grønt;
vår oase e' tjåkfull av bila!
Kan du huske vi sto her då båtane kom
inn på havna søkklasta fra fiske?
Se på havna i dag, ho e heilt fisketom,
de' e stillstand hos Berli og Giske....
Refreng.

Gåvebrevet

(Tekst og melodi: Hartvig Kiran)

Vi har just ankra opp i Rouen,
driv og jobbar med rustbank og maling.
Og no sit eg på frivakt, my darling,
og skal sende deg rev og presang.

For you know,
yes you know,

det er ingenting som brev og presang.

Du skal få noko fint utanlandsk.
Eg har kjøpt deg eit sjal i foræring,
og der står det med silkebrodering
"Chère amie", som er kjærleik på fransk.

And you know,
yes you know,

Det er ingenting som kjærleik på fransk.

På ein giftshop-butikk i Ny York
fekk eg tak i eit gullforgylt smykke
med ei innskrift om kjærleik og lykke,
som du ser: i det engelske språk.

And you know,
yes you know,

det er ingenting som det engelske språk.

Med eit hjarta med anker og kross
går i special delivery med brev i,
og på baksida står "din for evig",
som vi seier der heime hjå oss.

And you know,
yes you know,

det er ingenting som der heime hjå oss.

Takkebrevet

(Tekst og melodi: Hartvig Kiran)

Takk for gáva, endå heile vide Verpingsvika veit
det var meir enn smått med gledene ho gav meg.
For på dansen no på laurdag vart det sagt så mykje leitt
at eg skjemdest og tok fantestasen av meg.

Du må tru eg var kje blid!
Eg var heime klokka ni,

slengde ruklet på ein stol og gjekk og la meg!

Det var sølja di som gjorde det.
Dei spurde kva der stod,
og dei spela så uskuldige og fine.
Men så las dei "din for evig"
og då hauka dei og lo,
og på flekken vart eg døypt for Evidine.
Tenk! dei stod og lo meg ut,
og med nasen i ein klut
sprang eg heim og var så sint eg kunne grine.

Og der heime fekk eg skjennepreik,
og sjalet tok ho mor,
og ho sa: Eg trur kje guten rett er vettig.
Jamvel far min fekk ho truga
til å seia nokre ord,
stakkars kallen, som det elles aldri gnett i.
Han fekk stota fram så vidt
at vi fekk no vente litt
og det trur eg no forresten han har rett i!

Kvifor skulle du no rite
inn i gullet slik du veit,
eller burde vita, ikkje let seg døljja.
Jau då, takksam er eg nok,
men du forstår vel det var leitt,
og du kunne gjerne tenkt eit grann på følgja.
For no går eg som på glør,
like smykkelaus som før,
for eg torer ikkje vise meg med sølja.

Nei no ligg ho i ei skuffe
i ein silkekonvolutt.
Eg skal gøyme ho og ha ho som eit minne.
Og eg tek ho berre fram
kvar gong ein arbeidsdag er slutt
når eg einsleg og åleine sit her inne.
Og om takka mi kjem seint,
er ho djupt og ærleg meint.
Beste helsing Marianne, di veninne!

SPONSORER

SPONSORER

BERGENSSANGEN

Jeg tog min nystemte Cithar i Hænde,
Sorgen forgik mig paa Ulrikens Top.
Tænkte på Bauner, om de skulle
brænde,
og byde Mandskab mot Fienden op;
følede Freden, blev glad i min Aand,
og greb til min Cithar med legende
Haand.

Værdige, gamle, graaskallede Bjerge,
I, som omgierde min Fædrene-Bye,
I, som saa mangen en Torden afværge,
og sønderbryde electriske Skye!
Yndig er Dalen, I hægne mig ind,
og Foraar og Dalen oplive mit Sind.

Herfra fortryllende Syner jeg skuer,
Lungegaards Vandet, den Slette saa
blaa,
Nyegaards Alleens løvkronede Buer,
derunder prydede Skjønne at gaae,
deromkring Markens dens festlige Dragt,
det Guld i det Grønne den blomstrende
Pragt!

UNGE SKUDD

Unge skudd på Norges byers stamme,
viltre gutt i voksne brødres lag,
lille plett i store sceners ramme,
høytidsfullt vi hilser deg i dag, -
hilser deg ved glans av blanke vover
og ved høye tindere blånings skjær;
hilser deg med håp for hva du lover,
og med pris for hva du var og er!

Ytterst ute, der hvor stormen synger
sine salmer rundt om skjær og sund,
brøt du plass for dine huses klynger
på de nakne klippers hårde grunn;
og i lys av snebedekte fjelde,
kneisende i alpers stolte prakt,
har du modig trosset havets velde, -
Norges gamle vei til ros og makt!

Derfor hilser vi ved festens toner
nu ditt minne fra de svundne år,
fullt av kraft som fortids løfter kroner,
rikt på håp for hva en fremtid spår.
Voks deg stor og sterk ved havets bryster!
Dukk deg sund og ren i bølgens speill!
Og gid alltid rundt de rike kyster
lykke bringe deg de hvite seil!

Tekst: Kristofer Randers
Melodi: H.J. Haagensen

...